

SOPHIE
IRWIN

SEURAPIIRI-
NEIDON
opas

SKANDALEIHIN

BAZAR

Sophie Irwin

SEURAPIIRI-
NEIDON
OPAS
SKANDAALeihIN

SUOMENTANEET TERHI LESKINEN
JA SARI RISTOLAINEN

BAZAR

Sitaattien suomennotokset:
Jane Austen: *Viisasteleva sydän*, suom. Kristiina Kivivuori
William Shakespeare: *Macbeth*, suom. Paavo Cajander

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentaneet Terhi Leskinen ja Sari Ristolainen
Englanninkielinen alkuteos *A Lady's Guide to Scandal*
Copyright © 2023 Irwin Editorial Limited

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-562-7

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy
Painettu EU:ssa

Freyalle
(*terästykselle cocktaileissamme*)

*”Nuoruudessaan hänet oli pakotettu varovaisuuteen,
vanhetessaan hän oppi romantisoimaan
– luonnottoman alun luonnollinen seuraus.”*

VIISASTELEVA SYDÄN, JANE AUSTEN

1

Harefield Hall, 1819

”No niin, Eliza, kai sinä pystyt edes yhden kyöneleen tiristämään?” rouva Balfour kuiskasi tyttärelleen. ”Leskeltä odotetaan sitä!”

Eliza nyökkäsi, joskin hänen silmänsä pysyivät yhtä kuivina kuin siihenkin asti. Niin monta vuotta kuin hän olikin viettänyt esittäen tottelevaisen tyttären ja kuuliaisen vaimon roolia, käskystä itkeminen ei luonnistunut häneltä vieläkään.

”Muista, että tilanne saattaa kärjistyä tänään toden teolla”, rouva Balfour sihahti ja loi merkitsevän katseen kirjaston poikki sinne, missä edesmenneen Somersetin jaarlin sukulaiset istuivat. Yhdeksän kuukautta hautajaissaaton jälkeen he olivat kaikki kerääntyneet jälleen Harefield Halliin testamentin julkistusta varten, ja heidän suuntaansa luoduista jäätävistä katseista päätellen vaikutti siltä, että rouva Balfour ei ollut ainoa, joka valmistautui taisteluun.

”Elizan leskentuomasta on sovittu avioehdolla: viisisataa puntaa vuodessa”, herra Balfour rauhoitteli vaimoaan kuiskaten. ”Somersetilla ei ole mitään syytä kiistää sitä. Se on erittäin vähäinen osuus koko omaisuudesta.”

Hänen äänestään huokui katkeruus, sillä sen paremmin hän kuin rouva Balfour eivät olleet kyenneet täysin sopeutumaan siihen, että Elizan olosuhteet olivat muuttuneet perinpohjaisesti. Kymmenen vuotta sitten aran, seitsemäntoistavuotiaan

neiti Eliza Balfourin ja häntä kaksikymmentäviisi vuotta vanhemman, ankaran Somersetin jaarlin avioliitto oli ollut kauden merkittävin naimakauppa, ja siitä oli koitunut Balfoureille varsin mittavaa hyötyä. Vuoden kuluessa häistä heidän vanhin poikansa oli mennyt naimisiin perijättären kanssa, heidän toiseksi vanhin poikansa oli nimitetty kymmenennen jalkaväkirykmentin kapteeniksi, ja Balfour Housen lattiat oli päällystetty uudella kohokuvioidulla samettimatolla.

Kukaan ei ollut kuitenkaan viime keväänä osannut odottaa, että niin terve ja hyväkuntoinen jaarli menehtyisi niin nopeasti keuhkotulehdukseen. Ja nyt kaksikymmentäseitsemänvuotiaana leskeksi jääneen Elizan asema oli kaikkea muuta kuin toivottava, sillä hänellä ei ollut lasta, joka perisi arvonimen. Viisisataa puntaa vuodessa... Kyllähän sitä tuli toimeen paljon pienemmälläkin summalla, mutta tässä asiassa Eliza oli samaa mieltä isänsä kanssa. Kymmenen vuotta naimisissa miehen kanssa, joka oli osoittanut enemmän kiintymystä hevosiaan kuin vaimoaan kohtaan, kymmenen vuotta miltei eristyksissä kylmässä, kolkossa Harefield Hallissa, kymmenen vuotta kaivaten elämää, jonka hän olisi kenties voinut saada, jos vain olosuhteet olisivat olleet hiukan toisenlaiset... Ottaen huomioon mistä – tai tarkemmin sanottuna kenestä – Eliza oli joutunut luopumaan, viisisataa puntaa vuodessa tuntui naurettavan vähäpätöiseltä summalta.

”Kunpa vain Eliza olisi synnyttänyt hänelle pojan...” herra Balfour vaikeroi jo viidettä kertaa.

”Hän teki parhaansa!” rouva Balfour kivahti.

Eliza puri lujaa kieltään. Neiti Margaret Balfour – Elizan serkku – puristi hänen kättään pöydän alla, ja kello löi puoli yhden merkiksi. He olivat odottaneet nyt puoli tuntia uutta jaarlia, jonka läsnäolon myötä testamentin luku voisi alkaa. Elizan vatsaa nipisteli jännityksestä. Uusi jaarli saapuisi varmastikin pian.

”Häpeällistä”, rouva Balfour mutisi kasvoillaan yhä tyynen levollinen hymy. ”Hän on muutenkin jo yhdeksän kuukautta myöhässä ja myöhässä myös tänään. Eikö olekin häpeällistä, Eliza?”

”On, äiti”, Eliza vastasi automaattisesti. Oli aina helpointa olla samaa mieltä, vaikka totta puhuen kohtuuton viivästys olikin vanhan jaarlin syytä, ei uuden. Vanha jaarli oli näet määrännyt, ettei hänen testamenttiaan tulisi lukea ennen kuin kaikki siinä mainitut osapuolet olisivat paikalla. Koska uusi Somersetin jaarli – Elizan aviomiehen veljenpoika, aiempi oletettu perillinen kapteeni Courtenay – oli ollut komennuksella Länsi-Intiassa, kun hänen setänsä oli kuollut viime huhtikuussa, ja koska purjehdusolosuhteet olivat vuonna 1818 olleet ennenkuulumattoman hitaat, hänen viivästynyt paluunsa oli ymmärrettävää. Piinallista mutta ymmärrettävää.

Kaikki kirjastoon kerääntyneet osapuolet olivat jo odottaneet kuukausikaupalla, ja tänään sovitusta kellonajasta myöhästyminen alkoi vaatia verojaan: kunnianarvoisa rouva Courteney (vanhan jaarlin käly, uuden jaarlin äiti) oli naulinnut katseensa lattiaan, hänen tyttärensä Lady Selwyn naputteli sormiaan kärsimättömästi, kun taas Lordi Selwyn yritti rauhoitella omia hermojaan viihdyttämällä paikallaolijoita lukuisilla kertomuksilla omasta ylivertaisuudestaan.

”Ja minä sanoin hänelle: Byron, senkin lurjus, sinun on aivan *pakko* kirjoittaa se teos!”

Hänen vieressään keskellä huonetta Somersetien asianajaja herra Walcot selasi papereitaan edestakaisin väkinäinen hymy huulillaan. Kaikki olivat malttamattomia mutta tuskin kukaan heistä enemmän kuin Eliza, jonka hermostuneisuus yltyi jokaisen kaappikellon tikityksen myötä ja alkoi saavuttaa jo uhkaavat mittasuhteet. Kymmenen vuoden – kymmenen pitkän vuoden – jälkeen hän näkisi miehen jälleen. Se ei tuntunut todelliselta.

Hän ei välttämättä tule vieläkään. Kaikki vuosien varrella koetut pettymykset olivat opettaneet Elizaa valmistautumaan aina pahimpaan: kenties uusi jaarli oli erehtynyt päivämäärästä tai ehkä hänen vaununsa olivat joutuneet hirvittävään onnettomuuteen, tai ehkä hän olikin päättänyt palata Länsi-Intiaan välttyäkseen jälleennäkemiseltä. Ei ollut hänen tapaistaan olla

myöhässä, hän oli aina ollut niin säntillinen. Tai ainakin se herrasmies, jonka Eliza oli joskus tuntenut, oli ollut säntillinen. Ehkä hän oli muuttunut.

Lopulta kellon lyödessä viisitoista vaille yhden merkiksi ovi kuitenkin avautui.

”Hänen ylhäisyytensä Somersetin jaarli”, hovimestari Perkins julisti.

”Vilpittömät pahoitteluni, kun saavun myöhässä”, uusi Lordi Somerset sanoi astuessaan sisään huoneeseen. ”Tiet olivat onnettomassa kunnossa sateen jäljiltä...”

Elizan reaktio oli välitön. Hänen sydämensä alkoi lyödä kiivaammin, hänen hengityksensä muuttui työlääksi, hänen vatsanpohjaansa kouraisi, ja hän nousi seisomaan, ei kohteliaisuudesta vaan koska tuttujen kasvojen näkemisen aiheuttama sisäinen myllerrys pakotti hänet tekemään niin. Kaikki nämä kuukaudet hän oli kuvitellut mielessään tätä hetkeä – eikä hän siitä huolimatta tuntenut itseään alkuunkaan valmistautuneeksi.

”Oliver, rakkaani!” Rouva Courtenay kiiruhti poikansa luo silmät säihkyen Lady Selwyn kintereillään, ja Somerset syleili äitiään ja sisartaan, kumpaakin vuorollaan. Rouva Balfour naksautti kieltään paheksuvasti etikettivirheen johdosta – jaarlin olisi pitänyt puhutella ensin Elizaa – mutta Eliza ei piitannut siitä. Mies näytti monin tavoin samalta kuin ennenkin. Hän oli edelleen hyvin pitkä, hänen hiuksensa olivat vieläkin erittäin vaaleat, hänen silmänsä olivat yhtä viileän harmaat kuin kaikilla muillakin hänen perheessään, ja hänen olemuksessaan oli yhä levollista itsevarmuutta, joka oli ollut hänelle aina luonteenomaista. Kymmenen vuotta kestäneen laivastokomennuksen seurauksena hänen hartiansa olivat kuitenkin leveämmät kuin nuorempana, ja hänen vaalea ihonsa oli paahtunut auringossa tummemmaksi. Se puki häntä. Se puki häntä varsin hyvin.

Somerset päästi irti sisarensa käsistä ja kääntyi Elizan puoleen. Eliza oli yhtäkkiä kauhistuttavan tietoinen siitä, että vuodet eivät olleet kohdelleet häntä läheskään yhtä lempeästi. Pienen

kokonsa, ruskeiden hiustensa sekä epätavallisen suurten ja tummien silmiensä vuoksi hän oli aina muistuttanut jonkinlaista säikähtänyttä yöeläintä, mutta nyt hän pelkäsi, että musta surupuku ja kuluneiden kuukausien epävarmuuden aiheuttama riutunut ja väsynyt olemus saivat hänet näyttämään suorastaan rottamaiselta.

”Lady Somerset”, Somerset sanoi ja kumarsi hänen edessään. Hänen äänensäkin oli ennallaan.

”Arvon lordi”, Eliza sanoi. Hän tunsi sormiensa vapisevan ja puristi tiukasti pukunsa helmoja, kun hän niiasi jalat tutisten ja rohkaisi mielensä kohdatakseen miehen katseen. Mitä hän näkisi tämän silmissä – kenties kiukkua? Syytöksiä? Hän ei rohjennut toivoa lämpöä. Hän ei ansainnut sitä. He suoristautuivat yhtä aikaa, ja viimein, vihdoinkin, heidän katseensa kohtasivat. Ja kun Eliza katsoi miehen silmiin, ne olivat... täysin ilmeettömät.

”Vilpittömät pahoitteluni menetyksenne johdosta”, Somerset sanoi. Hänen sanansa olivat huomaavaiset, hänen äänensävyensä neutraali. Hänen ilmetään saattoi kuvailla yksinomaan kohteliaaksi.

”Ki-kiitos”, Eliza änkytti. ”Toivottavasti matkanne oli miellyttävä.”

Kohteliaisuudet putkahtivat Elizan suusta sen kummempia ajattelematta, mikä oli totisesti hyvä asia, sillä hän oli tällä hetkellä kykenemätön ajattelemaan.

”Siinä määrin kuin se oli mahdollista sellaisissa sääolosuhteissa”, Somerset vastasi. Hänen käytöksessään, eleissään tai äänessään ei ollut havaittavissa minkäänlaisia viitteitä siitä, että hän olisi kärsinyt mitä vähimmässäkään määrin samanlaisesta tunnekuohusta, joka velloi parhailaan Elizan sisällä. Hän vaikutti päinvastoin tyystin välinpitämättömältä. Aivan kuin he eivät olisi koskaan tavanneetkaan toisiaan.

Aivan kuin hän ei olisi aikoinaan pyytänyt Elizaa vaimokseen.

”Niin...” Eliza kuuli oman äänensä kuin jostakin kaukaa. ”Sade... on ollut perin armotonta.”

”Todellakin”, Somerset myönsi hymyillen – paitsi että se oli hymy, jollaista Eliza ei ollut saanut milloinkaan ennen osakseen. Kohtelias. Muodollinen. Teennäinen.

”Mukava nähdä, vanha kuoma, onpa totisesti mukava nähdä.” Selwyn oli tullut lähemmäs käsi ojossa, ja kun Somerset vastasi kättelyyn, hänen hymynsä oli yhtäkkiä taas lämmin. Hän siirtyi pois päin Balfoureista kohti huoneen keskustaa ja jätti Elizan katselemaan hänen peräänsä hämmentyneenä.

Mitä tuo oikein tarkoitti? Kaikkien näiden erossa vietettyjen vuosien jälkeen, kaiken sen ajan jälkeen, jonka Eliza oli viettänyt aprikoiden, missä mies mahtoi olla ja oliko tämä onnellinen, vaalien mielessään heidän jokaisen yhteisen hetkensä muistoa, kaikkien niiden tuntien jälkeen, jotka hän oli katunut heidän eroonsa johtaneita tapahtumia – tässäkö olisi nyt heidän jälleennäkemisensä? Laimea, lyhyt arkipäiväisten latteuksien vaihto?

Eliza värähti. Kartanossa oli vallinnut koko aamupäivän tam-mikuinen koleus – hänen edesmenneen aviomiehensä määräys, että takkoja ei saisi sytyttää ennen illankoittoa, oli pysynyt voimassa vielä hänen kuoltuaan – mutta nyt ilma tuntui Elizasta suorastaan hyytävän kylmältä. He olivat olleet kokonaisen vuosikymmenen kirjaimellisesti valtameren erottamina, ja silti Oliver – *Somerset* – ei ollut milloinkaan tuntunut olevan kauempana kuin tällä hetkellä.

”Aloitetaanko?” Lordi Selwyn ehdotti. Hän ja edesmennyt jaarli olivat olleet läheisiä ystäviä jo ennen kuin Selwyn oli vienyt vihille tämän veljentyttären, sillä heidän tiluksillaan oli yhteinen raja – mutta tästä samaisesta syystä heidän suhteensa oli myös ollut myrskyisiä. Itse asiassa heidän viimeiseksi jääneessä liiketapaamisessaan ennen vanhan jaarlin kuolemaa heidän välilleen oli sukeutunut riita, joka oli saanut kaikkien kartanossa olleiden korvat soimaan. Siitä huolimatta Selwynin kasvoilta paistavasta innostuksesta näki, että hän selvästikin odotti saavansa tänään muhkean perinnön.

Herra Walcot nyökkäsi ja levitti paperit eteensä, ja Balfourit, Selwynit ja Courtenayt katselivat häntä petomaisen ahnaasti huoneen eri laidoilta. Tilanteesta olisi saanut dramaattisen taulun. Ehkä voimakkailla väreillä ikuistetun öljymaalauksen. Elizan sormet syyhysivät saada siveltimen hyppysiinsä.

”Tämä on Julius Edward Courtenayn, kymmenennen Somersetin jaarlin, viimeinen tahto ja testamentti...”

Elizan huomio herpaantui, kun herra Walcot alkoi luetella, miten monin eri tavoin uudesta jaarlista tulisi äärettömän rikas. Rouva Courtenay näytti olevan puhkeamaisillaan ilon kyyneliin, Lady Selwyn tukahdutti hymynsä, mutta Somersetin kulmat olivat kurtussa. Oliko hän säikähtänyt perinnön laajuutta, ehkä jopa yllättynyt siitä? Hänen ei pitäisi olla. Edesmenneen jaarlin ankaran yksinkertaisesta elämäntyylistä huolimatta Harefield Hall oli todellinen ilmentymä suvun vauraudesta ja kantoi ylpeänä aarteitaan ylellisistä posliinisista teeastiastoista seiniä koristaviin sarviin, vuotiin ja muihin metsästysmuistoihin, suurta portaikkoa reunustavista persialaisista kypäristä ja intialaisista miekoista öljyvärimaalauksiin, jotka esittivät heidän muinoin omistamiaan sokeriplantaaseja. Ja muutaman lyhyen lauseen voimin tämä uusi Somerset omisti sen kaiken. Hän oli nyt yksi Englannin rikkaimmista ja kiinnostavimmista poikamiehistä. Tästä hetkestä lähtien jokainen naimaton nainen Englannissa lankeaisi hänen jalkoihinsa.

Kun taas Eliza... Tämän päivän jälkeen hän voisi jäädä Harefieldiin ja toimia uuden jaarlin emäntänä, kunnes tämä avioituisi, muuttaa tilusten laitamilla sijaitsevaan Dower Houseen tai palata lapsuudenkotiinsa. Mikään näistä vaihtoehdoista ei tuntunut erityisen houkuttelevalta. Olisi puistattavaa palata Balfouriin elämään jälleen kerran vanhempien haukankatseen alla, mutta pystyisikö hän jäämään tänne, olemaan niin lähellä miestä, joka ei selvästikään tuntenut mitään häntä kohtaan, kun hän itse oli kaivannut tätä vuosikymmenen ajan? Se olisi omanlaistaan kidutusta.

”Eliza Eunice Courtenaylle, hänen ylhäisyydelleen Somersetin kreivittärelle...”

Eliza ei terästännyt valppauttaan edes oman nimensä kuulutaan – mutta siitä päätellen miten herra Balfour oli nojautunut taaksepäin tuolissaan viikset rennosti roikkuen oli selvää, että kaikki mitä herra Walcot oli julistanut vastasi avioehdon sisältöä. Hänen tulevaisuutensa – niin ankea kuin se olisikin – olisi taloudellisesti turvattu. Hän näki sielunsa silmin vuosien levittäytyvän hänen eteensä harmaina ja mielenkiinnottomina.

”Lisäksi kunnioituksesta hänen velvollisuudentuntoaan ja kuuliaisuuttaan kohtaan...”

Elizasta oli masentavaa tulla kuvailluksi moisin sanankääntein, aivan kuten joku saattaisi luonnehtia uskollista metsästyskoiraa, mutta hänen äitinsä piristyi silmin nähden ja hänen silmänsä alkoivat loistaa ahneudesta. Hän toivoi selvästikin, että vanha lordi olisi testamentannut Elizalle myös jotakin muuta – kenties jonkin kalliin korun kokoelmastaan.

”...sillä ehdolla, että hän ei saata Somersetin nimeä millään tavoin häpeään...”

Miten vanhan jaarlin tapaista olikaan liittää siveellisyysklausuli vähäpätöiseen perintöön, mikä se sitten mahtoi ollakaan – pikkumainen viimeiseen asti.

”Kartanoni Chepstowissa, Chawleyssa ja Highbridgessä yksinomaan hänen käyttöönsä.”

Yhtäkkiä Eliza havahtui tähän hetkeen. Mitä herra Walcot olikaan juuri sanonut?

Siihen asti hiljaisessa ja rauhallisessa huoneessa puhkesi yhdessä silmänräpäyksessä kova mekkala.

”Voisitteko toistaa viimeisen kohdan, Walcot? Kuulin varmasti väärin!” Selwyn jyrähti ja astui askeleen eteenpäin.

”Niin, herra Walcot, olen varma, että se ei voinut olla oikein!” Rouva Courtenayn ääni oli kimeä ja läpätunkeva, kun hän nousi tuolistaan. Myös herra Balfour kohottautui seisomaan ja ojensi kätensä kuin olisi ollut aikeissa vaatia saada lukea asiakirjan itse.

”Eliza Eunice Courtenaylle”, herra Walcot toisti tottelevaisesti, ”kunnioituksesta hänen kuuliaisuuttaan ja velvollisuuden tuntoaan kohtaan – ja sillä ehdolla että hän ei saata Somersetin nimeä millään tavalla häpeään – testamenttaan kartanoni Chepstowissa, Chawleyssa ja Highbridgessä yksinomaan hänen käyttöönsä.”

”Naurettavaa!” Selwyn oli poissa tolaltaan. ”Juliuksen piti testamentata tilukset nuoremmalle pojallemme Tarquinille.”

”Hän sanoi niin minullekin!” Lady Selwyn vahvisti. ”Hän lupasi sen minulle.”

”Lady Somersetin leskentila on määritelty avioehdossa, eikö totta?” rouva Courtenay lisäsi. ”Siinä ei ollut mitään merkintää tästä!”

”Eivätkö kaikki Somersetin tilukset olekaan sidoksissa jaarlin arvonimeen?” Margaret kysyi ymmällään, mutta rouva Balfour hyssytti äänekkäästi häntä olemaan hiljaa.

”Jos tuo on edesmenneen jaarlin tahto, jos testamentissa ker-
ran lukee niin, te ette voi kiistää sitä mitenkään!” herra Balfour julisti osoittaen sanansa yhteisesti kaikille paikallaolijoille.

He tuntuivat tyystin unohtaneen Elizan läsnäolon.

”Jaarli peri Chepstowin, Chawleyn ja Highbridgen kartanot äitinsä puolelta, joten sen vuoksi hänellä oli oikeus toimia niiden suhteen kuten itse tahtoi”, herra Walcot sanoi tyyneesti.

”Naurettavaa!” Selwyn puuskahti uudelleen. ”Tuo ei voi olla aito asiakirja!”

”Voin vakuuttaa, että on”, herra Walcot sanoi.

”Ja minä vakuutan, että ei ole!” Selwyn sanoi kiihtyneesti, eikä hänen olemuksessaan ollut enää tietoaakaan teeskennellystä leppoisuudesta. ”Minä olen nähnyt testamentin aiemmin – ja siinä nimettiin Tarquin, olen nähnyt sen omin silmin!”

”Totta, niin oli aiemmin”, herra Walcot myönsi. ”Mutta edesmennyt jaarli käski minun tehdä tämän lisäyksen vain kaksi viikkoa ennen kuolemaansa.”

Selwynin tummanpunaiset kasvat valahtivat kalpeiksi.

”Teidän riitanne”, Lady Selwyn kuiskasi.

”Me keskustelimme lainasta – kyse oli vain liikeasioista”, Selwyn henkäisi. ”Hän ei ole voinut, hän ei olisi –”

Ahaa, eli siitä he olivat siis kiistelleet: Selwyn oli pyytänyt lainaa. Eliza olisi voinut varoittaa häntä moisesta typeryydestä – totta puhuen Selwynin oli täytynyt olla epätoivoinen, sillä hänen olisi kyllä pitänyt tietää, että sairaalloisen säästäväinen ja päivä päivältä ylpeämpi jaarli ei tiennyt mitään sen hävyttömämpää kuin yritykset päästä käsiksi hänen rahoihinsa.

”Voin vakuuttaa, että edesmennyt jaarli oli tässä asiassa – kuten kaikissa muissakin – erittäin selväsanainen”, herra Walcot sanoi rauhallisesti. ”Tilukset perii Lady Somerset.”

Selwyn pyörähti Elizan puoleen.

”Mitä myrkyä te oikein supatitte hänen korvaansa?” hän kivahti.

”Miten te kehtaatte –” rouva Balfour puhisi narkästyksestä.

”Selwyn!” Somersetin ääni kajahti kylmänä ja moittivana, ja Selwyn astui askeleen pois päin Elizasta.

”Olen pahoillani – en tarkoittanut... Minä – minä unohdin hetkellisesti käytöstavat...”

Lady Selwyn ei hätkähtänyt. ”Entä siveellisyysklausuuli? Täsmensikö setäni sitä millään tavalla – antoiko hän minkäänlaista viitettä siitä, millaista käytöstä testamentissa tarkoitetaan?”

”En ymmärrä, mitä merkitystä sillä on”, rouva Balfour sanoi. ”Tyttäreni maine on täysin nuhteeton.”

”Koska setäni koki tarpeelliseksi lisätä klausuulin testamenttiinsa, asia tuntuu hyvinkin oleelliselta, rouva Balfour”, Lady Selwyn huomautti terävään sävyyn.

”Tarkoituksemme ei ole käyttäytyä epäkunnioittavasti”, rouva Courtenay puuttui puheeseen. ”Lady Somerset tietää, että me olemme hyvin kiintyneitä häneen.”

Lady Somerset ei todellakaan tiennyt sitä.

”Edesmennyt jaarli mainitsi ainoastaan, että kyseisen klausuulin tulkinta on yhdennentoista Somersetin jaarlin harkinnan varassa – eikä kenenkään muun”, herra Walcot sanoi.

Selwyn, Lady Selwyn ja rouva Courtenay avasivat suunsa inttääkseen vastaan, mutta Somerset keskeytti heidät.

”Jos perinnön jättäminen oli setäni toive, minulla ei totisesti ole siihen mitään vastaansanomista”, Somerset julisti vakaalla äänellä.

”Tottahan toki.” Selwynin käytös oli taas hieman sävyisämpää. ”Mutta veli hyvä, minusta meidän olisi syytä keskustella siitä, millainen käytös aiheuttaisi –”

”Olen eri mieltä”, Somerset ilmoitti hiljaista itsevarmuutta uhkuen eikä vaikuttanut piittaavan tuon taivaallista perheensä synkistä katseista. ”Ja ellei Lady Somerset ole muuttunut merkittävästi sen jälkeen, kun olin viimeksi Britannian maaperällä, hän ei saisi ketään edes kohottamaan kulmakarvojaan.”

Eliza laski katseensa, ja hänen poskensa lehahtivat punaisiksi. Vaikka hän olikin ihaillut menneisyydessä Somersetin lujaa mielenlaatua, tämä oli valittanut hänen suhteensa päinvastaista.

”Juuri niin”, rouva Balfour yhtyi näihin sanoihin miltei tyytyväisyydestä kehräten.

”Mutta ottaen huomioon moisen klausuulin poikkeuksellisen luonteen”, Somerset jatkoi, ”minusta asian olisi syytä pysyä vain meidän välisenämme. Eihän kukaan meistä tahtoisi aiheuttaa minkäänlaista juoruilua.”

Ympäri huonetta nyökkäiltiin myöntymyksen osoitukseksi – Balfourit innokkaina, Selwynit vastahakoisina, kun taas rouva Courtenay näytti olevan jälleen itkun partaalla.

Seurasi hyvin pitkä hiljaisuus.

”Paljonko tuloja tilukset tuottavat vuosittain?” Selwyn kysyi. Herra Walcot katsahti pikaisesti muistiinpanojaan.

”Keskimäärin”, hän sanoi, ”ne tuottavat hieman päälle yhdeksän tuhatta puntaa vuodessa. Yhdessä hänen leskentuolinsa kanssa se tekee vuosittain kymmenen tuhannen punnan tulot.”

Kymmenen tuhatta puntaa vuodessa.

Kymmenen *tuhatta* puntaa. Joka vuosi.

Eliza oli rikas.

Hän oli *erittäin* rikas.

Rikkaampi kuin Lady Oxford tai Lady Pelham, kuuluisat perijättäret, joista kumpikin oli ollut oman seurapiirikautensa säkenöivä tähti; rikkaampi kuin monet päättävien elimien lordeista. Voisiko se olla totta? Edesmennyt jaarli ei ollut ikinä antanut pienintäkään merkkiä siitä, että Eliza olisi ollut hänelle mitään muuta kuin jatkuva pettymyksien aiheuttaja. Kaikin tavoin huonompi kuin jaarlin ensimmäinen vaimo, mutta silti samalla tavalla kyvytön antamaan hänelle poikaa. Ja nyt kuitenkin jaarlin kaunaisuus – hänen tyytymättömyytensä Selwynin käytökseen – oli saanut hänet osoittamaan Elizalle anteliaisuutta, jollaisesta tämä ei ollut päässyt nauttimaan koskaan aviomiehensä eläessä. Kymmenen tuhatta puntaa vuodessa. Jaarli oli tehnyt hänestä hyvin varakkaan naisen.

Elizasta tuntui kuin lanka, joka piti hänet kiinni normaalissa elämässä, olisi juuri leikattu poikki ja hän olisi kieppunut jonnekin kaukaisuuteen. Hän ei olisi pystynyt toistamaan mitään muuta siitä, mitä testamentin luvun aikana oli tapahtunut, ja huomasi koko tilaisuuden päättymisen vasta silloin, kun kaikki nousivat seisomaan. Hän noudatti konemaisesti heidän esimerkkiään. Sanat ”kymmenen tuhatta puntaa vuodessa” kimpoilivat hänen mielessään kuin äänekäs kaiku ja estivät häntä ajattelemasta mitään muuta.

”Kymmenen tuhatta puntaa!” Margaret kuiskasi kiihdyksissään hänen korvaansa, kun he astelivat ulos huoneesta. ”Ymmärätkö, mitä se tarkoittaa?”

Eliza käänsi päätään, mutta ei tiennyt, nyökätäkö vaiko pudistella sitä.

”Se muuttaa aivan kaiken, Eliza!”

ELIZA BALFOUR SAA SÄPINÄÄ SEURAPIIREIHIN

Ujo Eliza Balfour ei missään nimessä olisi valinnut miehekseen ikäloppua ja kättyistä Somersetin jaarlia. Mutta silti he menivät naimisiin seurapiirikauden kohutuimmissa häissä. Kymmenen vuotta myöhemmin Eliza jää leskeksi. Yhtäkkiä hän on paitsi varakas myös ensimmäistä kertaa täysin oman tulevaisuutensa ohjaksissa.

Sen sijaan, että viettäisi suruaikansa hiljaisuudessa, Eliza matkustaa serkkunsa Margaretin kanssa Bathiin ottamaan ilon irti elämästä. Kun tieto lesken käytöksestä saavuttaa uuden Somersetin jaarlin, on Elizan pakko kohdata se tosiasia, että vapaudella on seurauksensa. Mutta se saattaa myös tarjota odottamattomia mahdollisuuksia. Kunhan vain osaa olla aiheuttamatta liian suurta skandaalia.

Seurapiirineidon opas -sarjan toinen osa on eloisa ja kupliva historiallinen tarina nuoresta leskestä, joka alkaa vuosien jälkeen elää omaa elämäänsä. Varokaa, naiset ja herrat, Eliza Balfour on saapunut kaupunkiin!